เสบียงนักดาอีย์ผู้เชิญชวนสู่อัลลอฮฺ

﴿زاد الداعية إلى الله﴾

[ไทย – Thai – تايلاندي]

เชค มุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน

แปลโดย : ฟัยซอล อับดุลฮาดี

ผู้ตรวจทาน : ซุฟอัม อุษมาน

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿زاد الداعية إلى الله﴾

« باللغة التايلاندية »

فضيلة الشيخ محمد بن صالح العثيمين رحمه الله

ترجمة: فيصل عبدالهادي

مراجعة: صافي عثمان

2011 - 1432

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

เสบียงนักดาอีย์ผู้เชิญชวนสู่อัลลอฮฺ

แท้จริงการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ เราขอสรรเสริญพระองค์ ขออภัยโทษต่อพระองค์ ขอเตาบัตต่อพระองค์ และเราขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความชั่วร้ายของตัวเราเองและความผิดของการงานเขาพวกเรา ผู้ใดที่ได้รับทางนำจากอัลลอฮฺก็ย่อมไม่มีใครให้เขาหลงทางได้ และผู้ใดที่พระองค์ให้เขาหลงทางก็ไม่มีใครให้ทางนำเขาได้ ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ควรแก่การอิบาดะฮฺ) นอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ และฉันขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดนั้นคือบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ พระองค์ได้ส่งท่านด้วยทางนำและศาสนาแห่งสัจธรรม ทั้งนี้เพื่อให้มันประจักษ์โดดเด่นเหนือทุกศาสนา และท่านก็ได้เผยแพร่สาสน์แห่งพระเจ้า ได้จัดการภาระหน้าที่ ได้ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺอย่างจริงจัง และได้จากประชาชาติของท่านไปโดยที่พวกเขาได้อยู่บนเส้นทางที่สว่างไสวเปรียบเสมือนว่ากลางคืนของมันนั้นก็ยังคงสว่างแจ่มชัดเหมือนกลางวัน ไม่มีผู้ใดหันเหออกจากมันนอกจากว่าเขาต้องเป็นผู้ที่พินาศบรรลัย ความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน วงศ์วานของท่าน เศาะหาบะฮฺของท่าน และผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดีงามจวบจนวันสิ้นโลก

ฉันขอวิงวอนต่ออัลลอฮฺให้ฉันและพวกท่านเป็นผู้เจริญรอยตามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ทั้งในที่ซ่อนเร้นและเปิดเผย ให้เราเสียชีวิตในสภาพที่อยู่ในแนวทางของท่าน ให้เราฟื้นคืนชีพในหมู่พวกของท่าน ให้เราได้รับความช่วยเหลือจากท่าน และโปรดให้เราอยู่ในสรวงสวรรค์อันสถาพรพร้อมกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺให้ความโปรดปรานจากบรรดานบี บรรดาผู้สัจจริง บรรดาผู้ตายในหนทางของอัลลอฮฺ และบรรดากัลยาณชนทั้งหลาย

พี่น้องทั้งหลาย !

ฉันรู้สึกยินดีและปลาบปลื้มยิ่งนักที่ได้พบปะกับพี่น้อง ณ สถานแห่งนี้[1]และไม่ว่าที่ใด ๆ ก็ตาม เนื่องด้วยความปรารถนาในภาคผลอันดีงามและเพื่อเผยแพร่สัจธรรมคำสอนแห่งอัล-อิสลาม เพราะอัลลอฮฺได้ให้พันธะสัญญากับผู้ที่พระองค์ประทานความรู้แก่เขา ว่าเขานั้นจะต้องแจกแจงและเผยแพร่ความรู้ที่มี โดยไม่ปิดบังซ่อนเร้นไว้แม้เพียงประการหนึ่งประการใดก็ตาม ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า:

﴿ وَإِذۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهُۥ لِلنَّاسِ وَلَا تَكۡتُمُونَهُۥ ١٨٧ ﴾

ความว่า : และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺทรงเอาคำมั่นสัญญาจากบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ว่าแน่นอนยิ่ง พวกเจ้าจะต้องแจกแจงคัมภีร์นั้นให้แจ่มแจ้งแก่ประชาชนทั้งหลาย และพวกเจ้าจะต้องไม่ปิดบังมัน[2]

---

[1] มหาวิทยาลัยกษัตริย์อับดุลอะซีซ ณ เมืองญิดดะฮฺ ประเทศซาอุดิอาระเบีย

[2] อาล อิมรอน, 3 : 178

พันธะสัญญาจากอัลลอฮฺนั้น มิได้ถูกจารึกเป็นลายลักษณ์อักษรและอยู่นอกเหนือความสามารถในการมองเห็นของมนุษย์ หากแต่มนุษย์ทุกคนรับรู้ว่าเมื่อใดก็ตามที่อัลลอฮฺประทานความรู้แก่เขา เมื่อนั้นเขาจะถูกผูกมัดด้วยพันธะสัญญาดังกล่าวทันที ไม่ว่าเขาจะเป็นชายหรือหญิง ฉะนั้นจำเป็นสำหรับทุกคนที่มีความรู้จะต้องเผยแพร่บทบัญญัติของอัลลอฮฺ ไม่ว่าเขาจะอยู่แห่งหนใดและสถานการณ์ใดก็ตาม

พี่น้องทั้งหลาย !

หัวข้อบรรยายของเราคือ **"เสบียงของนักดาอีย์สู่อัลลอฮฺ"**[3] และเสบียงสำหรับมุสลิมทุกคน ดังที่อัลลอฮฺตรัสไว้ว่า:

﴿ وَتَزَوَّدُوا۟ فَإِنَّ خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ ١٩٧ ﴾

ความว่า: และพวกเจ้าจงตระเตรียมเถิด แท้จริงเสบียงที่ดีที่สุดนั้นคือความยำเกรง[4]

ดังนั้น เสบียงสำหรับมุสลิมทุกคนคือ **ตักวา** หรือการยำเกรงต่ออัลลอฮฺ สุบหานะฮุวะตะอาลา ซึ่งพระองค์ตรัสย้ำหลายต่อหลายครั้งในคัมภีร์อัลกุรอาน ทั้งการสั่งใช้ให้มีความยำเกรง สรรเสริญชมเชยผู้ที่มีความยำเกรง บอกถึงผลตอบแทนของการยำเกรง และอื่น ๆ

อัลลอฮฺตรัสว่า:

﴿ ۞ وَسَارِعُوٓا۟ إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا ٱلسَّمَٰوَٰتُ
وَٱلْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ١٣٣ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ فِى ٱلسَّرَّآءِ وَٱلضَّرَّآءِ
وَٱلْكَٰظِمِينَ ٱلْغَيْظَ وَٱلْعَافِينَ عَنِ ٱلنَّاسِ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ١٣٤
وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا۟ فَٰحِشَةً أَوْ ظَلَمُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا۟ ٱللَّهَ فَٱسْتَغْفَرُوا۟ لِذُنُوبِهِمْ وَمَن
يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا۟ عَلَىٰ مَا فَعَلُوا۟ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ١٣٥ أُو۟لَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَنِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ١٣٦ ﴾

ความว่า: และพวกเจ้าจงรีบเร่งกันไปสู่การอภัยโทษจากพระเจ้าของพวกเจ้า และไปสู่สวรรค์ซึ่งความไพศาลของมันนั้น เสมือนเท่ากับความไพศาลของบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน <u>โดยที่มันถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ยำเกรง</u> คือบรรดาผู้ที่บริจาคทั้งในยามสุขสบายและในยามเดือดร้อน และบรรดาผู้ข่มโทสะ และบรรดาผู้ให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์ และอัลลอฮฺนั้นทรงรักผู้กระทำดีทั้งหลาย บรรดาผู้ที่ เมื่อพวกเขากระทำสิ่งชั่วใดๆ หรืออยุติธรรมแก่ตัวเองแล้ว พวกเขาก็รำลึกถึงอัลลอฮฺ แล้วขออภัยโทษในบรรดาความผิดของพวกเขา และใครเล่าที่จะอภัยโทษในบรรดาความผิดทั้งหลายให้ได้นอกจากอัลลอ

---

[3] มีชื่อเดิมเป็นภาษาอาหรับว่า "زاد الداعية إلى الله"

[4] อัล-บะเกาะเราะฮฺ, 2 : 197

ฮฺเท่านั้น และพวกเขาไม่ได้ดื้อรั้นปฏิบัติในสิ่งที่เขาเคยปฏิบัติ(อย่างผิด ๆ)มา โดยที่พวกเขารู้กันอยู่ ชนเหล่านี้แหละการตอบแทนแก่พวกเขาคือการอภัยโทษจากพระเจ้าของเขาและบรรดาสวนสวรรค์ ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่ภายใต้สวนเหล่านั้น โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนเหล่านั้นตลอดกาล และรางวัลของผู้ที่ทำงานนั้นย่อมเลิศเลอโดยแท้[5]

พี่น้องผู้มีเกียรติทั้งหลาย !

บางครั้งท่านอาจตั้งข้อสงสัยว่า แล้วความยำเกรงคืออะไร ? คำตอบนั้นก็มีอยู่ดั่งเช่นรายงานจากท่านฏ็อลฺก์ อิบนุ หะบีบ –ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่านด้วยเถิด- ท่านได้กล่าวว่า:

التقوى أن تعمل بطاعة الله على نور من الله ترجو ثواب الله ، وأن تترك ما نهى الله على نور من الله تخشى عقاب الله

"ความยำเกรงคือการที่ท่านปฏิบัติการงานที่เป็นการภักดีต่ออัลลอฮฺด้วยแสงสว่าง (ความรู้)จากพระองค์ และปรารถนาการตอบแทนจากพระองค์ และการที่ท่านละทิ้งสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม ด้วยแสงสว่าง(ความรู้)จากพระองค์ และเกรงกลัวการลงโทษของพระองค์"

ถ้อยประโยคข้างต้นได้รวบรวมระหว่างความรู้ การปฏิบัติ ความปรารถนาการตอบแทนและการหวั่นเกรงต่อการลงโทษ เหล่านี้แหละคือความยำเกรง(ตักวา)

ดังกล่าวนี้ นักดาอีย์ หรือผู้ที่ทำงานเชิญชวนผู้อื่นสู่อัลลอฮฺและคำสอนของพระองค์ ก็เป็นผู้สมควรที่สุดกว่าใครอื่นที่จะต้องประดับประดาตนด้วยความยำเกรงต่อพระองค์ทั้งในที่ลับและเปิดเผย และฉันจะขอบรรยาย ณ ที่นี้ –ด้วยความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ- ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักดาอีย์และเสบียงต่าง ๆ ที่เขาสมควรตระเตรียมไว้

เสบียงที่หนึ่ง : ความรู้

เสบียงแรกที่นักดาอีย์พึงจะต้องตระเตรียมไว้คือ**มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังเผยแพร่อยู่** ความรู้ที่ถูกต้องคือความรู้ที่วางอยู่บนบรรทัดฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เนื่องจากความรู้ต่าง ๆ ที่ได้มานอกเหนือจากสองแหล่งนี้ จำเป็นที่จะต้องนำมาเทียบเคียงก่อนว่ามีความสอดคล้องหรือขัดแย้งประการใดกับอัลกุรอานและสุนนะฮฺ หากว่ามีความสอดคล้องกันเราก็รับ แต่ถ้าหากมีความขัดแย้งกันเราก็ปฏิเสธไม่ว่าผู้ที่กล่าวจะเป็นใครก็ตาม ดังที่มีรายงานจากท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ท่านได้กล่าวว่า:

[5] อาล อิมรอน, 3 : 133 – 136

يوشك أن تنزل عليكم حجارة من السماء ، أقول قال رسول الله وتقولون قال أبو بكر وعمر

"ก้อนหินจากท้องฟ้าเกือบหล่นใส่พวกท่านแล้ว (เพราะพวกท่านแย้งฉัน) ขณะที่ฉันกล่าวว่าท่านเราะสูลุลลอฮฺได้กล่าวอย่างนี้ แต่พวกท่านกลับพูดว่าท่านอบูบักรฺและอุมัรฺได้กล่าวอย่างนั้น"

เป็นที่ชัดเจนว่า คำพูดใดๆ ก็ตามที่ค้านกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ต่อให้เป็นคำพูดของท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรฺก็ยังต้องปฏิเสธ แล้วนับประสาอะไรหากคำพูดที่ค้านกับท่านนบีและอัลกุรอานนั้นมาจากผู้ที่มีสถานะต่ำกว่าท่านทั้งสอง ทั้งในด้านความรู้ ความยำเกรง การเป็นเศาะหาบะฮฺของท่านนบี และการเป็นเคาะลีฟะฮฺ ทำไมจึงมิอาจปฏิเสธได้เล่า ?

อัลลอฮฺตรัสว่า:

﴿ لَّا تَجْعَلُوا۟ دُعَآءَ ٱلرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَآءِ بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ ٱلَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِۦٓ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ ﴾

ความว่า: พวกเจ้าอย่าทำให้การร้องเรียกของเราะสูลในหมู่พวกเจ้า เป็นเช่นเดียวกับการร้องเรียกระหว่างพวกเจ้าด้วยกันเอง แน่นอนอัลลอฮฺทรงรู้บรรดาผู้ที่แอบหลีกออกไปในหมู่พวกเจ้า ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุหัมมัด) จงระวังตัวเถิดว่า ฟิตนะฮฺจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน[6]

ท่านอิหม่ามอะหฺมัดได้กล่าวว่า: ท่านรู้หรือไม่ว่าฟิตนะฮฺนั้นคืออะไร? ฟิตนะฮฺคือการตั้งภาคี เมื่อเขาปฏิเสธบางคำพูดของท่าน (นบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) ความหลงทางอาจติดตรึงในหัวใจของเขา แล้วเขาก็จะประสบกับความหายนะในที่สุด

ดังนั้น เสบียงแรกที่นักดาอีย์ควรตระเตรียมไว้คือความรู้ที่สืบสายมาจากอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ด้วยสายสืบที่ถูกต้อง หากการดะอฺวะฮฺตั้งอยู่บนหลักของอวิชชา แท้จริงแล้ว มันคือการดะอฺวะฮฺสู่ความเขลา และการดะอฺวะฮฺที่ตั้งอยู่บนหลักของอวิชชานั้นโทษของมันย่อมมากกว่าประโยชน์ เนื่องจากนักดาอีย์อยู่ในสถานะของผู้ชี้แนะ หากเขาเป็นผู้ไม่มีความรู้ ใช่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่จะหลงทาง แต่ทว่าเขายังนำพาผู้คนอีกหลายๆ คนสู่การหลงทางอีกด้วย –ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครองเราด้วยเถิด- ความอวิชชาของเขานี้ เรียกว่า “ญะฮฺลุน มุร็อกกับ” (جهل مركب) หรือ “ตัวเองไม่รู้ แต่ไม่รู้ตัวว่าตนนั้นไม่รู้” ซึ่งเป็นอันตรายยิ่งกว่าการไม่รู้แบบธรรมดาหรือการไม่รู้แล้วรู้ว่าตัวเองไม่รู้ เพราะการไม่รู้แบบธรรมดานั้นเขาจะเงียบและไม่พูดอะไร และยังพอที่จะสั่งสอนได้ แต่คนที่ไม่รู้แล้วยังอวดฉลาดนั้นเป็นปัญหายิ่ง คนประเภทนี้จะไม่นิ่งเงียบแต่เขาจะพูดแม้แต่ในเรื่องที่ตัวเองไม่มีความรู้ และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเขาก็คือผู้บ่อนทำลายมากกว่าจะเป็นผู้ที่นำแสงสว่าง

---

[6] อัน-นูรฺ, 24 : 63

พี่น้องทั้งหลาย !

การดะอฺวะฮฺสู่อัลลอฮฺโดยไม่มีเสบียงความรู้นั้น มันขัดแย้งกับแนวทางของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และแนวทางของผู้เจริญรอยตามท่าน

พวกท่านจงสดับฟังคำตรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ทรงสั่งใช้แก่นบีของพระองค์ว่า:

﴿ قُلْ هَٰذِهِۦ سَبِيلِىٓ أَدْعُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ ۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِى ۖ وَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ ﴾

ความว่า : จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) นี่คือแนวทางของฉัน ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน และมหาบริสุทธิ์แห่งอัลลอฮฺ ฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี[7]

พระองค์ได้ตรัสว่า "ฉันเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่างประจักษ์แจ้ง ทั้งตัวฉันและผู้ปฏิบัติตามฉัน" นั่นคือปฏิบัติตามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ดังนั้นจำเป็นที่เราจะต้องเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺอย่างประจักษ์แจ้ง (ด้วยความรู้) มิใช่อย่างไม่มีความรู้

นักดาอีย์ทั้งหลาย !

ท่านจงสังเกตและใคร่ครวญคำตรัสของอัลลอฮฺที่ว่า “อย่างประจักษ์แจ้ง” นั่นคือประจักษ์แจ้งในสามประการ

หนึ่ง ประจักษ์แจ้งในสิ่งที่เขากำลังดะอฺวะฮฺอยู่ นั่นคือการที่เขาจำเป็นจะต้องมีความรู้อย่างชัดแจ้งเกี่ยวกับบทบัญญัติต่างๆ ในสิ่งที่กำลังเผยแพร่อยู่ เนื่องจากบางทีเขาอาจกำลังเชิญชวนสู่สิ่งที่เขาคิดว่าเป็นวาญิบ(ความจำเป็นบังคับ) ทั้งๆ ที่ในบทบัญญัติของอัลลอฮฺแล้วไม่ได้เป็นสิ่งที่วาญิบ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็เท่ากับว่าเขากำลังบังคับบ่าวของอัลลอฮฺให้ถือปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ไม่ได้บังคับใช้ และบางทีเขาอาจเชิญชวนให้ละทิ้งบางสิ่งบางอย่างโดยคิดว่ามันเป็นสิ่งที่หะรอม(ความจำเป็นต้องละทิ้ง) ทั้งๆที่ในบทบัญญัติของอัลลอฮฺไม่ได้เป็นสิ่งที่หะรอมแต่ประการใด เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับว่าเขากำลังห้ามบ่าวของพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงอนุมัติ

สอง ประจักษ์แจ้งถึงสภาพของผู้ที่จะถูกดะอฺวะฮฺ(กลุ่มเป้าหมายที่เขาทำการดะอฺวะฮฺ) เมื่อครั้งที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ส่งท่านมุอาซฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ไปยังประเทศเยเมน ท่านได้กล่าวกำชับแก่ท่านมุอาซฺว่า “แท้จริงแล้วท่านกำลังจะเผชิญกับชนกลุ่มหนึ่งจากชาวคัมภีร์” ทั้งนี้ ก็เพื่อให้มุอาซฺได้รับรู้ถึงสภาพของบุคคลที่เขากำลังจะเชิญชวนเพื่อจะได้เตรียมตัว ฉะนั้นแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่ท่านจะต้องรู้ถึงสภาพของบุคคลที่ท่านจะเชิญชวนว่าระดับความรู้และระดับการตอบโต้ของเขาอยู่ในเกณฑ์ใด ทั้งนี้ ก็เพื่อที่ท่านจะได้เตรียมพร้อมและตอบโต้เขาได้ เพราะเมื่อท่านถลำสู่การโต้เถียง แล้วเขาเหนือกว่าท่าน เช่นนี้แล้วมันทำจะให้เกิดเคราะห์ร้ายอันใหญ่หลวงแก่สัจธรรมและท่านก็คือต้นเหตุในเรื่องนั้น ท่านอย่าเพิ่งคิดว่าสิ่งที่

[7] ยูสุฟ, 12 : 108

บาฏิล(ไม่ถูกต้อง)จะต้องมลายหายไปเสมอ เพราะท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า :

«إنكم تختصمون إلي ، ولعل بعضكم أن يكون ألحن بحجته من بعض فأقضي له بنحو مما أسمع»

ความว่า : "แท้จริงพวกท่านได้ยกข้อพิพาทมาให้ฉันตัดสิน บางที คนบางคนในหมู่พวกท่านอาจมีวาทศิลป์ดีกว่าในการพูดยกอ้างหลักฐาน ดังนั้น ฉันจึงตัดสินให้กับเขาด้วยเพราะสิ่งที่ฉันได้ยิน(ด้วยเกณฑ์ผิวเผินที่คู่กรณียกอ้างมา ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงแต่อย่างใด)"

นี่คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่โต้เถียงถึงแม้ว่าเขาจะยืนอยู่บนสัจธรรมก็จริง แต่เมื่อคู่กรณีมีวาทศิลป์และตรรกะในการพูดและยกหลักฐานดีกว่า การโต้เถียงก็จะถูกตัดสินให้เขาเหนือกว่าได้ ฉะนั้นแล้ว จำเป็นที่ท่านจะต้องรู้ถึงสถานะของบุคคลที่ถูกเชิญชวนด้วย

สาม ประจักษ์ถึงกลยุทธ์ในการดะวะฮฺ

อัลลอฮฺ สุบหานะฮู วะตะอาลา ตรัสว่า:

﴿ ٱدۡعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلۡحِكۡمَةِ وَٱلۡمَوۡعِظَةِ ٱلۡحَسَنَةِۖ وَجَٰدِلۡهُم بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦۖ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ١٢٥ ﴾

ความว่า: จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระเจ้าของสูเจ้าโดยหิกมะฮฺ(วิทยปัญญา, หลักฐานอันชัดเจนตามกาลเทศะของมัน)และด้วยการตักเตือนที่ดี และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีกว่า แท้จริง พระเจ้าของเจ้านั้นพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงผู้ที่หลงออกจากทางของพระองค์ และพระองค์ทรงรู้ดียิ่งถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในทางที่ถูกต้อง[8]

บางคนเมื่อเห็นสิ่งที่เป็นมุงกัรฺ (สิ่งที่ขัดกับหลักศาสนา) เขาก็โหมโจมตีอย่างรุนแรง โดยมิได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมา มิใช่เฉพาะแก่ตัวเขาเท่านั้นแต่ยังจะส่งผลต่อนักดาอีย์ผู้เชิญชวนสู่สัจธรรมคนอื่นๆ อีกด้วย

ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักดาอีย์ทุกคนก่อนที่จะขับเคลื่อนใดๆ ต้องใคร่ครวญให้มากถึงผลกระทบที่จะตามมาและพิเคราะห์พิจารณาเปรียบเทียบชั่งน้ำหนักเสียก่อน ฉะนั้น ฉันจึงใคร่ขอให้พี่น้องนักดาอีย์ทุกคนใช้หิกมะฮฺ(วิทยปัญญา) ค่อยเป็นค่อยไปอย่าได้รีบร้อน ถึงแม้ว่าผลของมันอาจจะไม่รวดเร็วทันใจ แต่มันจะเป็นผลสำเร็จอย่างแน่นอนในที่สุด –ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺ-

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว –ฉันหมายถึงการที่นักดาอีย์ต้องตระเตรียมเสบียงของความรู้ที่ถูกต้องซึ่งอยู่บนฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม - สิ่ง

[8] อัน-นะหฺลุ, 16 : 125

ที่มาบ่งชี้ว่านักดาอีย์จำเป็นจะต้องมีความรู้อยู่บนฐานของอัลกุรอานและสุนนะฮฺมิได้มีเฉพาะหลักฐานจากศาสนบัญญัติเท่านั้น หากแต่หลักการทางสติปัญญาก็เป็นสิ่งที่บ่งชี้ได้เช่นกัน เมื่อท่านใช้สติปัญญาใคร่ครวญจะพบว่า ท่านจะดะอฺวะฮฺสู่หนทางของอัลลอฮฺได้อย่างไรหากท่านยังไม่มีความรู้อย่างชัดแจ้งถึงเส้นทางที่จะนำไปสู่พระองค์ อีกทั้งยังไม่รู้ถึงบทบัญญัติของพระองค์แล้วท่านจะเป็นนักดาอีย์สู่อัลลอฮฺได้อย่างไร ?

ดังนั้น เมื่อไม่มีความรู้ สิ่งแรกที่จะต้องทำก็คือควรพยายามขวนขวายหาความรู้เสียก่อน บางทีอาจมีบางคนท้วงติงว่า การกล่าวเช่นนี้ไม่ค้านกับคำพูดของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ดอกหรือที่ว่า:

«بلغوا عني ولو آية»

ความว่า: “พวกท่านจงเผยแพร่จากฉันถึงแม้ว่าจะหนึ่งอายะฮฺก็ตาม”

คำตอบคือ ไม่ , เพราะท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า: "จากฉัน"

สิ่งที่เราจะเผยแพร่จำเป็นต้องที่จะต้องมาจากท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และนี่คือความหมายของคำพูดเรา(ที่บอกว่าต้องมีความรู้เสียก่อน นั่นคือความรู้ที่มาจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) และเมื่อเราบอกว่านักดาอีย์จำเป็นจะต้องมีความรู้ เรามิได้หมายความว่าเขาต้องบรรลุถึงความรู้ทั้งหมด แต่เราหมายถึงเขาจะไม่เผยแพร่นอกจากสิ่งที่เขารู้ และไม่พูดนอกจากสิ่งที่เขาทราบเท่านั้น

เสบียงที่สอง : ความอดทน

นักดาอีย์ต้องเป็นผู้ที่มีความขันติอดทน

- อดทนในการดำเนินงานดะอฺวะฮฺ
- อดทนต่ออุปสรรคของการดะอฺวะฮฺ
- และอดทนต่อความเดือดร้อนที่นักดาอีย์อาจต้องประสบ

อดทนในการดำเนินงานดะอฺวะฮฺ

นั่นคือนักดาอีย์ต้องเป็นผู้ที่มีความอุตสาหะ ไม่ละทิ้ง และไม่เบื่อหน่าย แต่ให้ยืนหยัดในงานดะอฺวะฮฺจนสุดความสามารถ ยืนหยัดในข่ายกรณีที่การดะอฺวะฮฺมีประโยชน์กว่า ดีกว่า และมีผลยิ่งกว่า เขาจงอดทนและอย่าเบื่อหน่าย เพราะเมื่อใดก็ตามที่ความเบื่อได้ย่างเข้ามาในชีวิตนักดาอีย์ ความเหนื่อยหน่ายและการละทิ้งก็จะตามมาในที่สุด แต่ถ้าเขามีความอุตสาหะและอดทนในการดะอฺวะฮฺ แท้จริง เขาจะได้รับผลบุญเป็นผลบุญในระดับของเหล่า *อัศ-ศอบิรีน* (บรรดาผู้ที่อดทน) และสุดท้ายเขาจะประสบกับความสำเร็จอย่างแน่นอน

อัลลอฮฺได้ตรัสแก่นบีท่านหนึ่งว่า:

﴿ تِلۡكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهَآ إِلَيۡكَۖ مَا كُنتَ تَعۡلَمُهَآ أَنتَ وَلَا قَوۡمُكَ مِن قَبۡلِ هَٰذَاۖ فَٱصۡبِرۡۖ إِنَّ ٱلۡعَٰقِبَةَ لِلۡمُتَّقِينَ ٤٩ ﴾

ความว่า: เหล่านั้นคือส่วนหนึ่งจากเรื่องราวอันเร้นลับที่เราได้ประทานวิวรณ์มายังเจ้า(มุหัมมัด) เจ้าไม่รู้เรื่องนี้และกลุ่มชนของเจ้าก็ไม่รู้มาก่อนเลย ดังนั้นเจ้าจงอดทน แท้จริงบั้นปลายที่ดีนั้นจะบังเกิดขึ้นสำหรับบรรดาผู้ยำเกรง[9]

อดทนต่ออุปสรรคของการดะอฺวะฮฺ

นักดาอีย์ต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนต่ออุปสรรคต่างๆ นานาของการดะอฺวะฮฺ จากการถูกต่อต้านและตอบโต้ เพราะทุกคนที่ย่างก้าวสู่สนามดะอฺวะฮฺย่อมหนีไม่พ้นการถูกต่อต้านและขัดขว้างอย่างแน่นอน ดั่งที่อัลลอฮฺตรัสว่า:

﴿ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا مِّنَ ٱلۡمُجۡرِمِينَۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيٗا وَنَصِيرٗا ٣١ ﴾

ความว่า: และเช่นนั้นแหละ เราได้ทำได้ทำได้มีศัตรูผู้กระทำผิดแก่นบีทุกคน และพอเพียงแล้วที่พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้แนะทางฮิดายะฮฺ และทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ[10]

สัจธรรมของการดะอฺวะฮฺคือย่อมมีผู้ต่อต้าน คัดค้าน ตอบโต้ และใส่ไคล้เคลือบแคลง แต่ทั้งนี้ นักดาอีย์จำเป็นต้องอดทนและฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นให้ได้ ถึงแม้จะถูกครหาว่าการดะอฺวะฮฺของเขานั้นผิดหรือจอมปลอม ตราบใดที่การดะอฺวะฮฺของเขานั้นตั้งอยู่บนหลักการของอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เขาก็จงอดทนต่ออุปสรรคเหล่านั้นเถิด

แต่ก็มิได้หมายความว่า ให้เขายืนกรานในสิ่งที่เขาพูดและเผยแพร่(ในสิ่งที่เขาคิดว่าถูกแต่มันกลับผิดในข้อเท็จจริง)ทั้งๆ ที่สัจธรรมได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว ผู้ที่ยืนกรานหรือดื้อดึงอยู่กับสิ่งที่เขาเผยแพร่ทั้งๆ ที่ความถูกต้องนั้นค้านกับสิ่งที่เขานำเสนอ ก็ย่อมเสมือนกับบุคคลที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

﴿ يُجَٰدِلُونَكَ فِي ٱلۡحَقِّ بَعۡدَ مَا تَبَيَّنَ ٦ ﴾

ความว่า: พวกเขาโต้เถียงกับเจ้าในความจริงหลังจากที่มันได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว[11]

การต่อต้านสัจธรรมหลังจากที่มันได้ประจักษ์ขึ้นคือคุณลักษณะที่ถูกตำหนิ อัลลอฮฺได้ตรัสถึงผู้ที่มีคุณลักษณะนี้ว่า:

---

[9] ฮูด, 11 : 49

[10] อัล-ฟุรฺกอน, 25 : 31

[11] อัล-อันฟาล, 8 : 6

﴿ وَمَن يُشَاقِقِ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ ٱلۡهُدَىٰ وَيَتَّبِعۡ غَيۡرَ سَبِيلِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ نُوَلِّهِۦ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصۡلِهِۦ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ١١٥ ﴾

ความว่า: และผู้ใดที่ฝ่าฝืนเราะสูลุลลอฮฺหลังจากที่คำแนะนำอันถูกต้องได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว และเขายังปฏิบัติตามในสิ่งที่มิใช่ทางของบรรดาผู้ศรัทธานั้น เราก็จะให้เขาหันไปตามที่เขาได้หันไป และเราจะให้เขาเข้านรกญะฮันนัม และมันเป็นที่กลับอันชั่วร้าย[12]

โอ้นักดาอีย์ !

หากสิ่งที่มาค้านกับการเผยแพร่ของท่านคือสัจธรรม ท่านก็จงน้อมรับมันแต่โดยดี(อย่าถือทิฐิและผลักไสสัจธรรมนั้น) แต่ถ้าหากมันเป็นสิ่งจอมปลอมท่านก็จงอย่าเพิ่งหมดกำลังใจที่จะเดินไปข้างหน้าในการทำงานดะอฺวะฮฺของท่าน

อดทนต่อความเดือดร้อนที่นักดาอีย์อาจต้องประสบ

และเช่นเดียวกัน นักดาอีย์ต้องอดทนต่อความเดือดร้อน เพราะนักดาอีย์ย่อมต้องเผชิญกับมันไม่ว่าจะโดยทางวาจาหรือการกระทำ แม้แต่บรรดาศาสนทูตของอัลลอฮฺก็ยังถูกรังควานทั้งด้วยวาจาและการกระทำ

อัลลอฮฺตรัสว่า:

﴿ كَذَٰلِكَ مَآ أَتَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُواْ سَاحِرٌ أَوۡ مَجۡنُونٌ ٥٢ ﴾

ความว่า: เช่นนั้นแหละ ไม่มีเราะสูลคนใดมายังบรรดา(หมู่ชน)ก่อนหน้าพวกเขา เว้นแต่พวกเขากล่าวหาว่าเราะสูลนั้นเป็นนักเล่นกลหรือคนบ้า[13]

ท่านมีความคิดเห็นเช่นไรต่อผู้ที่ได้รับวะฮียฺจากพระผู้อภิบาล แต่เขากลับถูกตราหน้าว่าเป็นนักไสยศาสตร์หรือคนวิกลจริต ? มิต้องสงสัยเลยว่าเขาย่อมรู้สึกเจ็บปวด แต่ถึงกระนั้นบรรดาศาสนทูตก็อดทนต่อสิ่งที่พวกเขาได้รับความเดือนร้อนจากคำพูดครหาและการกระทำสร้างความเดือดร้อนเหล่านั้น

ท่านจงครุ่นคิดถึงเราะสูลคนแรก นั่นคือนบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม ดูสิว่า กลุ่มชนของเขาได้เดินผ่านมาในขณะที่เขากำลังสร้างเรืออยู่ พวกเขาได้เย้ยหยันและดูแคลนท่านนบีนูหฺ แล้วท่านก็ตอบไปว่า

﴿ إِن تَسۡخَرُواْ مِنَّا فَإِنَّا نَسۡخَرُ مِنكُمۡ كَمَا تَسۡخَرُونَ ٣٨ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ مُّقِيمٌ ٣٩ ﴾

---

[12] อัน-นิสาอ์, 4 : 116

[13] อัซ-ซาริยาต, 51 : 52

ความว่า: หากพวกท่านเยาะเย้ยพวกเรา แท้จริงเราก็จะเยาะเย้ยพวกท่านเช่นเดียวกับที่พวกท่านเยาะเย้ย แล้วพวกท่านก็จะรู้ว่าผู้ใดที่การลงโทษอันอัปยศจะมายังเขา และการลงโทษอันยั่งยืนจะประสบแก่เขา[14]

ไม่เพียงแค่การเย้ยหยันเท่านั้น แต่พวกเขายังขู่จะหมายชีวิตนบีนูหฺ อะลัยฮิสสลาม อีกด้วย

﴿ قَالُوا۟ لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَـٰنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ ﴾

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า โอ้ นูหฺ หากท่านไม่หยุดยั้ง (จากการดะอฺวะฮฺ) แน่นอนท่านจะอยู่ในหมู่ผู้ถูกขว้างด้วยก้อนหิน[15]

นั่นคือ ท่านจะเป็นผู้หนึ่งที่ถูกฆ่าโดยการถูกปาด้วยก้อนหิน ดังกล่าวนี้คือการขู่ฆ่าพร้อมกับสำทับว่าพวกเขาจะขว้างปาคนอื่นๆ อีกด้วยเพื่อสำแดงถึงอำนาจ และท่านก็จะเป็นผู้หนึ่งที่ถูกปาด้วย แต่ทั้งนี้ก็มิได้ทำให้ท่านนบีนูหฺหวาดผวาและหยุดนิ่งจากการดะอฺวะฮฺ ทว่าท่านยังคงเดินหน้าและเผยแผ่ศาสนาจนสุดท้ายอัลลอฮฺได้เปิดทางนำแก่กลุ่มชนของนบีนูหฺ

ท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม ก็เช่นเดียวกัน กลุ่มชนของท่านได้ปฏิเสธอีกทั้งยังประจานท่านต่อหน้ามหาชน

﴿ قَالُوا۟ فَأْتُوا۟ بِهِۦ عَلَىٰٓ أَعْيُنِ ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ ﴾

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า พวกท่านจงนำเขามาท่ามกลางสายตาของประชาชน หวังว่าเขาทั้งหลายจะได้เป็นพยาน[16]

หลังจากนั้นพวกเขาได้ขู่หมายเอาชีวิตด้วยวิธีการเผา

﴿ قَالُوا۟ حَرِّقُوهُ وَٱنصُرُوٓا۟ ءَالِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَـٰعِلِينَ ﴿٦٨﴾ ﴾

ความว่า: พวกเขากล่าวว่า จงเผาเขาเสีย และจงช่วยเหลือพระเจ้า(รูปเคารพ)ทั้งหลายของพวกท่าน หากพวกท่านจะกระทำเช่นนั้น[17]

แล้วพวกเขาก็ได้ก่อไฟอันมหึมา และได้โยนนบีอิบรอฮีมด้วยหนังสติ๊กใหญ่ เพราะพวกเขามิอาจอยู่ใกล้กองไฟได้เนื่องจากความร้อน แต่ทว่าพระผู้อภิบาลผู้ทรงเกรียงไกรได้ตรัสว่า:

﴿ قُلْنَا يَـٰنَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلَـٰمًا عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ ﴾

ความว่า: เรา (อัลลอฮฺ) กล่าวว่า ไฟเอ๋ย จงเย็นลงและให้ความปลอดภัยแก่อิบรอฮีมเถิด[18]

---

[14] ฮูด, 11 : 38 – 39

[15] อัช-ชุอะรออ์, 26 : 116

[16] อัล-อัมบิยาอ์, 21 : 61

[17] อัล-อันบิยาอ์, 21 : 63

[18] อัล-อัมบิยาอ์, 21 : 69

แล้วไฟก็ได้เย็นลงและมีความปลอดภัย และท่านนบีอิบรอฮีมก็รอดพ้นจากเปลวไฟอันลุกโชนนั้น สุดท้ายชัยชนะก็ประสบแก่ท่าน

﴿ وَأَرَادُواْ بِهِۦ كَيۡدٗا فَجَعَلۡنَٰهُمُ ٱلۡأَخۡسَرِينَ ٧٠ ﴾

ความว่า: และพวกเขาปรารถนาที่จะวางแผนร้ายแก่เขา (คือต้องการจะเผานบีอิบรอฮีม) แต่เราได้ทำให้พวกเขาประสบกับความสูญเสียมากยิ่งกว่า[19]

ท่านนบีมูซาก็เช่นเดียวกัน ฟิรฺเอานฺได้ขู่หมายจะเอาชีวิตท่าน:

﴿ وَقَالَ فِرۡعَوۡنُ ذَرُونِيٓ أَقۡتُلۡ مُوسَىٰ وَلۡيَدۡعُ رَبَّهُۥٓۖ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمۡ أَوۡ أَن يُظۡهِرَ فِي ٱلۡأَرۡضِ ٱلۡفَسَادَ ٢٦ ﴾

ความว่า: (ฟิรฺเอานฺกล่าวว่า) จงปล่อยฉัน ฉันจะฆ่ามูซา และให้เขาวิงวอนขอต่อพระเจ้าของเขา แท้จริงฉันเกรงว่า เขาจะมาเปลี่ยนศาสนาของพวกท่านหรือจะก่อความหายนะให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน[20]

แต่สุดท้ายชัยชนะก็ประสบแด่นบีมูซา อะลัยฮิสสลาม

﴿ وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرۡعَوۡنَ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ ٤٥ ﴾

ความว่า: และการลงโทษที่เลวร้ายก็จะห้อมล้อมบริวารของฟิรฺเอานฺ[21]

ท่านนบีอีซา อะลัยฮิสสลาม ก็เช่นเดียวกัน ท่านต้องเผชิญกับการข่มเหงรังแกจากชาวยิว อีกทั้งยังถูกกล่าวหาท่านว่าเป็นลูกนอกสมรส และพวกเขาก็ได้ฆ่าและตรึงกางเขนท่าน –ตามความเชื่อของพวกเขา- แต่อัลลอฮฺ สุบหาะฮฺวะตะอาลา ตรัสว่า:

﴿ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمۡۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِ لَفِي شَكّٖ مِّنۡهُۚ مَا لَهُم بِهِۦ مِنۡ عِلۡمٍ إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينَۢا ١٥٧ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيۡهِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمٗا ١٥٨ ﴾

ความว่า: และพวกเขาหาได้ฆ่าอีซาและหาได้ตรึงเขาบนไม้กางเขนไม่ แต่ทว่าเขา(ผู้ตรึงกางเขนนั้น)ถูกจำแลงให้ดูเหมือน(อีซา)แก่พวกเขา และแท้จริงบรรดาผู้ที่ขัดแย้งในตัวเขานั้น แน่นอนย่อมอยู่ในความสงสัยเกี่ยวกับเขา พวกเขาหามีความรู้ใดๆ ต่อตัวเขาไม่ นอกจากคล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น และพวกเขามิได้ฆ่าเขาด้วยความแน่ใจ หามิได้ อัลลอฮฺได้ทรงยก

---

[19] อัล-อัมบิยาอ์, 21 : 70

[20] ฆอฟิรฺ, 40 : 26

[21] ฆอฟิรฺ, 40 : 45

เขา(อีซา)ขึ้นไปยังพระองค์ต่างหาก และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ[22]

แล้วพระองค์ก็ทรงช่วยเหลือให้นบีอีซารอดพ้นจากพวกเขา

และนี่ ศาสนทูตท่านสุดท้าย ผู้นำของบรรดาศาสนทูตและเป็นผู้นำของลูกหลานอาดัม นบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อัลลอฮฺได้ตรัสเกี่ยวกับท่านว่า:

﴿ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ ۚ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ ٱللَّهُ ۖ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَـٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ ﴾

ความว่า: และจงรำลึกขณะที่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาวางอุบายต่อเจ้า เพื่อกักขังเจ้า หรือฆ่าเจ้า หรือขับไล่เจ้าออกไป และพวกเขาวางอุบายกัน และอัลลอฮฺก็ทรงวางอุบาย และอัลลอฮฺนั้นทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าในหมู่ผู้วางอุบาย[23]

﴿ وَقَالُوا۟ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِى نُزِّلَ عَلَيْهِ ٱلذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ ﴾

ความว่า: และพวกเขากล่าวว่า โอ้ผู้ซึ่งข้อตักเตือนถูกประทานแก่เขา แท้จริงท่านเป็นคนบ้าอย่างแน่นอน[24]

﴿ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓا۟ ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍۭ ﴿٣٦﴾ ﴾

ความว่า: และพวกเขาจะกล่าวว่า จะให้เราทอดทิ้งพระเจ้าต่างๆ ของพวกเราเพื่อนักกวีบ้าคนหนึ่งกระนั้นหรือ?[25]

ท่านได้รับการข่มเหงจากพวกเขาไม่ว่าจะโดยการกระทำหรือคำพูดดั่งที่รู้กันในหมู่นักประวัติศาสตร์อิสลาม แต่ถึงกระนั้นท่านก็อดทน

ดังนั้น นักดาอีย์ทุกคนจึงต้องประสบกับอุปสรรคอย่างเลี่ยงไม่พ้น แต่เขาก็ต้องอดทน

ฉะนั้นครั้นเมื่ออัลลอฮฺ ได้ตรัสแก่เราะสูลของพระองค์ว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ تَنزِيلًا ﴿٢٣﴾ ﴾

ความว่า: แท้จริงเราได้ประทานอัลกุรอานให้แก่เจ้าเป็นขั้นตอน[26]

สิ่งที่ถูกคาดหวังไว้ก็คือ พระองค์จะกล่าวหลังจากอายะฮฺนั้นว่า และจงขอบคุณต่อนิอฺมัติของอัลลอฮฺที่ได้ประทานอัลกุรอาน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระองค์กลับตรัสว่า

---

[22] อัน-นิสาอ์, 4 : 157 - 158

[23] อัล-อันฟาล, 8 : 30

[24] อัล-หิจญ์รฺ, 15: 6

[25] อัศ-ศ็อฟฟาต, 37 : 36

[26] อัล-อินสาน, 36 : 23

﴿ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ ﴾

ความว่า: ดังนั้น เจ้าจงอดทนต่อข้อตัดสินของพระเจ้าของเจ้า[27]

นี่ก็เป็นการบ่งบอกว่าทุกคนที่ยืนหยัดในสิ่งที่อัลกุรอานได้กล่าว จำเป็นที่จะต้องประสบกับสิ่งที่จะต้องมีความอดทนอย่างมหาศาล ดังนั้น จำเป็นสำหรับนักดาอีย์ที่จะต้องเป็นผู้มีความขันติอดทนอย่างสูงและยืนหยัดในงานดะอฺวะฮฺจนอัลลอฮฺจะเปิดประตูความสำเร็จให้แก่เขา ไม่จำเป็นว่าความสำเร็จนั้นจะต้องเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ ประการสำคัญก็คือสิ่งที่เขาได้เผยแพร่นั้นยังคงอยู่และถูกนำมาปฏิบัติตลอดไป ตัวบุคคลมิได้เป็นสิ่งสำคัญ ที่สำคัญคืองานดะอฺวะฮฺ

ถ้าหากงานดะอฺวะฮฺของเขายังคงเหลือให้เห็นอยู่ แม้ว่าเขาจะจากไปแล้วก็ตาม แท้จริงแล้ว เขาก็เสมือนยังมีชีวิตอยู่นั่นเอง

﴿ أَوَمَن كَانَ مَيۡتٗا فَأَحۡيَيۡنَٰهُ وَجَعَلۡنَا لَهُۥ نُورٗا يَمۡشِي بِهِۦ فِي ٱلنَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُۥ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ لَيۡسَ بِخَارِجٖ مِّنۡهَاۚ ١٢٢ ﴾

ความว่า: หรือว่าผู้ที่ตาย แล้วเราได้ให้เขามีชีวิตขึ้น และเราได้ให้แสงสว่างแก่เขาซึ่งเขาใช้แสงสว่างนั้นเดินทางไปในหมู่มนุษย์จะเหมือนกับผู้ที่เสมือนอยู่ในบรรดาความมืดโดยไม่เคยออกจากมันเลยกระนั้นหรือ[28]

ที่จริงแล้ว ชีวิตของนักดาอีย์ ไม่ใช่แค่เฉพาะให้วิญญาณยังคงอยู่ในร่างกายของเขาเท่านั้น แต่คือการให้ผลงานการดะอฺวะฮของเขายังคงมีชีวิตอยู่ในหมู่ผู้คน จงดูเรื่องราวของอบูสุฟยาน กับ ฮิร็อกฺล์ (Heraclius)[29] เมื่อเขาทราบข่าวการบังเกิดขึ้นของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เขาก็ได้เรียกท่านอบู สุฟยาน และได้ถามเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับท่าน ถามถึงรูปร่างของท่าน เชื้อสายวงศ์ตระกูลของท่าน สิ่งที่ท่านได้เผยแพร่ และถามถึงสาวกของท่าน และเมื่ออบู สุฟยานได้ตอบคำถามของฮิร็อกฺล์ทั้งหมดตามความเป็นจริง เขาก็ได้บอกกับอบู สุฟยานว่า "หากสิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเป็นความจริงแล้วไซร้ สักวันเขาจะครอบครองสิ่งที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของข้าทั้งสองนี้"

สุบหานัลลอฮฺ !

ใครจะคาดคิดว่ากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรจะเอ่ยคำพูดเช่นนี้กับนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ทั้งๆ ที่ขณะนั้นท่านยังไม่ได้ปลดแอกคาบสมุทรอาหรับจากการเป็นทาสของชัยฏอนและอารมณ์ใฝ่ต่ำเลย ใครเลยจะคาดคิดว่าชายผู้คนนี้จะเอ่ยคำพูดเช่นนั้นได้ ? และด้วยเหตุนี้ เมื่อท่านอบู สุฟยานได้เดินทางออกไป ท่านได้กล่าวแก่กลุ่มชนของท่านว่า

لَقَدْ أَمِرَ أَمْرُ ابْنِ أَبِي كَبْشَةَ، إِنَّهُ يَخَافُهُ مَلِكُ بَنِي الأَصْفَرِ

---

[27] อัน-อินสาน, 36 : 24

[28] อัล-อันอาม, 6 : 122

[29] กษัตริย์ของโรม

ความว่า: เรื่องของอิบนุ อบี กับชะฮฺ (หมายถึงท่านนบีมุหัมมัด) นั้นใหญ่หลวงนั้น แท้จริงกษัตริย์กรุงโรมนั้นเกรงกลัวเขา

ท่านนบีได้ครอบครองอำนาจของเฮราคลีอุส (ฮิร็อกลฺ) ก็เนื่องด้วยการดะอฺวะฮฺของท่าน หาใช่เพราะตัวของท่านเอง เพราะการดะอฺวะฮฺของท่านได้ขจรไปทั่วพื้นแผ่นดินนี้ และได้ทำลายบรรดาเจว็ด การตั้งภาคี และผู้ที่นิยมชมชอบมัน บรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ทรงปราชญ์ได้ปกครองผืนแผ่นดินหลังจากท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็ด้วยเพราะการดะอฺวะฮฺและชะรีอะฮฺ (กฎหมาย) ของท่านนบี ฉะนั้น นักดาอีย์ต้องอดทนอดกลั้น และสุดท้ายชัยชนะก็จะประสบแก่เขาในช่วงที่เขายังมีชีวิตอยู่ หรืออาจจะหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตไปแล้วหากเขามีความเชื่อมั่นและบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ ตะอะลา

﴿ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ٱسْتَعِينُوا۟ بِٱللَّهِ وَٱصْبِرُوٓا۟ ۖ إِنَّ ٱلْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ١٢٨ ﴾

ความว่า: มูซาได้กล่าวแก่พวกพ้องของเขาว่า จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺเถิด และจงอดทนด้วย แท้จริง แผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์จะทรงให้มันสืบทอดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ จากปวงบ่าวของพระองค์ และบั้นปลายนั้นย่อมเป็นของผู้ยำเกรงทั้งหลาย[30]

อัลลอฮฺตรัสว่า :

﴿ إِنَّهُۥ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ ٩٠ ﴾

ความว่า: แท้จริง ผู้ใดที่ยำเกรงและอดทน แน่นอน อัลลอฮฺจะมิทรงให้รางวัลของบรรดาผู้ทำความดีนั้นสูญหายไป[31]

เสบียงที่สาม : มีหิกมะฮฺ (วิทยปัญญา)

ดังนั้น เขาจงดะอฺวะฮฺด้วยหิกมะฮฺ ให้เริ่มการดะอฺวะฮฺสู่อัลลอฮฺด้วยหิกมะฮฺก่อน หลังจากนั้น ก็ด้วยการตักเตือนที่ดี (อัล-เมาอิเซาะฮฺ อัล-หะสะนะฮฺ) หลังจากนั้นก็ด้วยการโต้แย้งด้วยสิ่งที่ดีกว่าเฉพาะกับผู้ที่ไม่มีความอยุติธรรม และสุดท้ายคือการโต้แย้งด้วยกับสิ่งที่ไม่ได้ดีกว่าสำหรับผู้ที่อยุติธรรม ฉะนั้น ลำดับขั้นทั้งหมดจึงมีสี่ประการ อัลลอฮฺ สุบหาะฮุวะตะอาลา ได้ตรัสว่า:

﴿ ٱدْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلْحِكْمَةِ وَٱلْمَوْعِظَةِ ٱلْحَسَنَةِ ۖ وَجَٰدِلْهُم بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ﴾

[30] อัล-อะอฺรอฟ, 7 : 128

[31] ยูสุฟ, 12 : 90

ความว่า จงเรียกร้องสู่แนวทางของพระผู้อภิบาลของเจ้าด้วยหิกมะฮฺและการตักเตือนที่ดีและจงโต้แย้งพวกเขาด้วยกับสิ่งที่ดีกว่า[32]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า:

﴿ وَلَا تُجَٰدِلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ إِلَّا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡۖ ﴾

ความว่า: และพวกเจ้าอย่าโต้เถียงกับพวกอะฮฺลุลกิตาบเว้นแต่ด้วยวิธีที่ดีกว่า นอกจากบรรดาผู้อธรรมในหมู่พวกเขา[33]

การมีหิกมะฮฺคือ การมีความประณีตบรรจงในการงานต่างๆ กล่าวคือการจัดตำแหน่งของกิจการงานต่างๆ ตามสถานะความเหมาะสมของมันและวางมันในที่ของมัน การรีบร้อนในผู้คนเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิมของเขาสู่สภาพในยุคสมัยของบรรดาเศาะหาบะฮฺเพียงแค่รุ่งวันมิใช่แนวทางของหิกมะฮฺ และใครที่ประสงค์เช่นนั้น แท้จริงเขาเป็นคนเบาปัญญาและไม่มีหิกมะฮฺ เพราะหิกมะฮฺของอัลลอฮฺมิได้ประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น

และที่เป็นหลักฐานในเรื่องดังกล่าวก็คือ ท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ผู้ซึ่งเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ ผู้ที่อัลลอฮฺได้ประทานคัมภีร์ พระองค์ได้บัญชาบทบัญญัติต่างๆ ให้แก่ท่านอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งมันได้ยืนหยัดและสมบูรณ์ การละหมาดถูกบัญญัติก่อนการฮิจญ์เราะฮฺสามปี และบางรายงานระบุว่าหนึ่งปีครึ่ง และบางก็ว่าห้าปี ซึ่งเป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดาอุละมาอ์ในเรื่องนี้ แต่ถึงกระนั้นก็มิได้ถูกบัญญัติเหมือนรูปแบบในปัจจุบัน กล่าวคือแรกๆ นั้นการละหมาดถูกบัญญัติให้ปฏิบัติเพียงสองร็อกอัตในเวลาซุฮรฺ, อัศรฺ, อิชาอ์, ศุบหฺ และสามร็อกอัตในเวลามัฆริบ ทั้งนี้เพื่อเป็นวิตรฺสำหรับช่วงกลางวัน และหลังจากฮิจญ์เราะฮฺคือหลังจากสิบสามปีที่ท่านได้พำนักอยู่มักกะฮฺ ก็ได้เพิ่มจำนวนร็อกอัตให้กับการละหมาดในช่วงที่พำนักกับภูมิลำเนา(ไม่ได้เดินทาง) กล่าวคือ สี่ร็อกอัตในเวลาซุฮรฺ อัศรฺ และอิชาอ์ ส่วนศุบหฺยังคงร็อกอัตตามเดิม เพราะในเวลาละหมาดศุบหฺนั้นจะมีการอ่านที่ค่อนข้างยาว และมัฆริบก็ยังคงสามร็อกอัตเพราะถือเป็นวิตรฺสำหรับช่วงกลางวัน

ซะกาตถูกบัญญัติในปีที่สองของการฮิจญ์เราะฮฺหรือถูกบัญญัติที่มักกะฮฺ (ตามบางทัศนะ) แต่ทั้งนี้ ก็มิได้กำหนดอัตราส่วนที่ต้องจ่ายและไม่ได้ถือเป็นศาสนบังคับแต่ประการใด และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็มิได้ส่งเจ้าหน้าที่เก็บซะกาตจนกระทั่งถึงปีฮิจญ์เราะฮฺศักราชที่เก้า

การจ่ายซะกาตมีลำดับการบัญญัติสามขั้น คือ

- ที่มักกะฮฺ อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَءَاتُواْ حَقَّهُۥ يَوۡمَ حَصَادِهِۦۖ ﴾

ความว่า: และจงจ่ายส่วนอันเป็นสิทธิ์ให้มันด้วยในวันแห่งการเก็บเกี่ยวมัน[34]

---

[32] อัน-นะหฺลฺ : 125

[33] อัน-อันกะบูต : 46

[34] อัล-อันอาม : 141

พระองค์ไม่ได้กล่าวว่ามันเป็นศาสนบังคับและไม่ได้กำหนดอัตราส่วนที่ต้องจ่าย แต่ได้มอบภาระให้ตามความประสงค์ของผู้ต้องการจ่ายซะกาต

- ในปีที่สองของการฮิจญ์เราะฮฺ พระองค์ได้กำหนดอัตราส่วน (นิศอบ) ของการจ่ายซะกาต
- ในปีที่เก้าของการฮิจญ์เราะฮฺท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปยังผู้เลี้ยงปศุสัตว์และเกษตรกรเพื่อเก็บซะกาต

ท่านจงใคร่ครวญถึงบทบัญญัติของอัลลอฮฺที่ให้ความสำคัญกับสภาพของผู้คนเถิด และพระองค์นั้นคือผู้ทรงปัญญายิ่ง

และการถือศีลอดก็เช่นเดียวกัน เป็นที่ทราบกันดีว่าบัญญัติการถือศีลอดมีลำดับขั้น ในช่วงแรกมีการให้เลือกระหว่างการถือศีลอดและการให้อาหาร หลังจากนั้นก็เจาะจงให้ถือศีลอดอย่างเดียว ส่วนการให้อาหารนั้นถูกกำหนดเป็นบัญญัติสำหรับผู้ที่ไม่สามารถที่จะถือศีลอดตลอดไปได้

ฉันขอกล่าวว่า หิกมะฮฺของอัลลอฮฺมิได้ประสงค์ให้โลกเปลี่ยนแปลงเพียงแค่ข้ามวัน แต่จำเป็นที่ต้องใช้เวลา ท่านจงเข้าไปหาสหายของท่านที่ท่านต้องการเชิญชวนเขา และจงเชิญชวนเขาอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งเขาได้ละทิ้งสิ่งที่บาฏิล(จอมปลอม)ไป และจงอย่ามองมนุษย์ว่าอยู่ในระดับเดียวกัน เพราะคนที่ไม่รู้ย่อมต่างจากคนที่ดื้อดึง

เป็นการดียิ่งที่ฉันจะขอกล่าวถึงตัวอย่างการดะอฺวะฮฺของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ตัวอย่างแรก มีชายคนหนึ่งจากชนบท (อะอฺรอบิยฺ) ได้เข้าไปในมัสญิด ขณะนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และเศาะหาบะฮฺได้นั่งอยู่ในมัสญิดด้วย แล้วชายคนนั้นก็ได้ปัสสาวะที่มุมหนึ่งของมัสญิด บรรดาเศาะหาบะฮฺก็ต่างตะโกนไล่ แต่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ผู้ซึ่งอัลลอฮฺได้ประทานหิกมะฮฺแก่ท่าน ได้ห้ามพวกเขา และเมื่อชายคนนั้นได้ปัสสาวะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ได้สั่งใช้ให้เอาน้ำหนึ่งถังแล้วรดน้ำปัสสาวะของเขา แล้วรอยของน้ำปัสสาวะก็หมดไป หลังจากนั้นท่านก็ได้เรียกชายคนนั้น แล้วกล่าวว่า “มัสญิดนี้ไม่เหมาะและไม่ควรที่จะให้มีสิ่งสกปรกหรือสิ่งที่ก่อความเดือดร้อน แท้จริงมันคือสถานที่เพื่อการละหมาดและอ่านอัลกุรอาน” แล้วหัวใจของชายคนนั้นก็เปิดรับคำตักเตือนของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เนื่องด้วยเพราะการปฏิสัมพันธ์ที่ดี และด้วยเหตุนี้ ฉันพบว่ามีนักวิชาการบางท่านได้ระบุว่าชายคนนั้นได้วิงวอนต่ออัลลอฮฺว่า “โอ้อัลลอฮฺ โปรดประทานความเมตตาปรานีแก่ฉันและมุหัมมัดด้วยเถิด และพระองค์จงอย่าประทานความเมตตาปรานีแก่คนอื่นใดอีก”

ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ปฏิสัมพันธ์กับเขาอย่างดี ส่วนบรรดาเศาะหาบะฮฺนั้นต่างรีบเร่งเพื่อยับยั้งสิ่งที่เป็นความชั่วโดยมิได้ตระหนักและมองถึงสภาพของชายคนนั้นที่เป็นคนไม่มีความรู้

ตัวอย่างที่สอง ท่านมุอาวิยะฮฺ อิบนุ อัล-หะกัมได้เข้ามาในขณะที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้นำละหมาดผู้คนอยู่ แล้วมีชายคนหนึ่งในบรรดาเศาะหาบะฮฺที่ละหมาดอยู่นั้นได้จาม แล้วเขาก็กล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮฺ” -เมื่อคนหนึ่งคนใดได้จามในขณะละหมาดให้เขา

กล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮฺ” ไม่ว่าเขาจะอยู่ในอิริยาบถยืน รุกูอฺ หรือสุญูดก็ตาม”- ชายคนนั้นกล่าวว่า “อัล-หัมดุลิลลาฮฺ” มุอาวิยะฮฺก็ตอบไปว่า “ยัรฺหะมุกัลลอฮฺ” คำกล่าวของมุอาวิยะฮฺนี้เป็นคำกล่าวของมนุษย์ซึ่งทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ แล้วผู้คนต่างก็จ้องมองมุอาวิยะฮฺ

ท่านก็กล่าวขึ้นว่า “แม่พวกท่านได้พรากไป” [35] แล้วท่านมุอาวิยะฮฺก็ละหมาดต่อไปจนเสร็จ แล้วท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็เรียกเขา ท่านมุอาวิยะฮฺกล่าวว่า ฉันขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ ฉันไม่เคยเห็นผู้สอนที่สอนได้ดียิ่งกว่าท่านเลย ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ท่านไม่ได้ดุว่าและตวาดใส่ฉันเลย แต่ท่านกล่าวว่า: “แท้จริงการละหมาดนี้ไม่เหมาะกับคำพูดใดๆ ที่เป็นคำพูดของมนุษย์ แท้จริงมันคือการตัสบีหฺ การตักบีรฺ และอ่านอัลกุรอาน”

ท่านจงดูการเชิญชวนที่ถูกตอบรับนี้เถิด ผู้คนยอมรับและเปิดใจน้อมรับ

ส่วนสาระทางฟิกฮฺที่ได้จากหะดีษบทนี้คือ ใครก็ตามที่พูดในขณะละหมาดโดยที่เขาไม่รู้ว่าการพูดในขณะละหมาดนั้นทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ การละหมาดของเขายังถือว่าใช้ได้

ตัวอย่างที่สาม ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม แล้วกล่าวว่า: “ฉันบรรลัยแล้ว” ท่านนบีถามเขาว่า “อะไรล่ะที่ทำให้ท่านบรรลัย?” เขาตอบว่า: “ฉันหลับนอนกับภรรยาของฉันในช่วงกลางวันของเดือนเราะมะฎอนในขณะที่ฉันถือศีลอด” ท่านนบีเลยใช้ให้เขาปล่อยทาสเป็นไท เขาตอบว่า: “ฉันไม่มีทาส” หลังจากนั้นท่านนบีก็ใช้ให้เขาถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน เขาตอบว่า: “ฉันไม่มีความสามารถ” หลังจากนั้นท่านก็ใช้เขาให้อาหารแก่คนจนจำนวน 60 คน เขาตอบว่า “ฉันไม่มีความสามารถ” แล้วชายคนนั้นก็นั่งอยู่ชั่วครู่ จู่ๆ ก็มีคนมามอบผลอินผลัมให้แก่ท่านนบี แล้วท่านก็กล่าวว่า ท่านจงเอานี้ไปบริจาค แต่เขาเกิดความโลภในความเอื้อเฟื้อของท่านนบี ซึ่งท่านเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อมากที่สุด แล้วชายคนนั้นก็พูดขึ้นว่า “จะมีใครจนไปกว่าฉันอีกล่ะ โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮฺ แท้จริงแล้วในนครมะดีนะฮฺนี้ไม่มีใครจนไปกว่าฉันอีกแล้ว” ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม หัวเราะจนเห็นฟันกราม เพราะชายคนนี้มาหาท่านในสภาพที่ตื่นตระหนกและกล่าวว่า “ฉันบรรลัยแล้ว” แล้วเขาก็ได้กลับไปในสภาพที่ได้ลาภ โดยที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านจงเอาไปให้แก่ครอบครัวของท่านเถิด” แล้วชายคนนั้นก็เดินจากไปในสภาพที่สบายใจ อิ่มเอิบใจ และสุขใจด้วยศาสนา และนี่คือความสะดวกง่ายดายที่มาจากตัวนักดาอีย์คนแรกในอิสลาม ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่านด้วยเถิด

ตัวอย่างที่สี่: เรามาดูเถิดว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ประพฤติปฏิบัติอย่างไรกับคนที่ได้กระทำผิด ท่านได้เห็นชายคนหนึ่งสวมแหวนทองคำที่นิ้วมือของเขา แล้วท่านก็ได้ดึงแหวนวงนั้นออกจากนิ้วของเขาแล้วโยนทิ้งลงบนพื้นดิน แล้วท่านก็พูดขึ้นว่า: “คนหนึ่งคนใดที่ปรารถนาถ่านไฟจากนรกก็จงสวมมันที่นิ้วของเขา” ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

---

[35] คำพูดนี้เป็นคำพูดที่เอ่ยโดยไม่ได้มีจุดมุ่งหมายในความหมายของมัน และท่านนบี ج ก็ได้ใช้คำกล่าวนี้แก่ท่านมุอาซ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ในตอนที่ท่านได้กล่าวแก่มุอาซฺว่า “เอาไหมฉันจะบอกแก่ท่านซึ่งสิ่งที่ครอบคลุมทั้งหมดดังที่ได้กล่าวมา” ท่านมุอาซฺตอบว่า “เอาสิ ท่านเราะสูลุลลอฮฺ” ท่านตอบว่า “ท่านจงยับยั้งสิ่งนี้” แล้วท่านก็จับลิ้นของท่าน ท่านมุอาซกล่าวว่า: “พวกเราจะถูกไต่สวนในสิ่งที่เราได้พูดด้วยกระนั้นหรือ?” ท่านตอบว่า “แม่ขอท่านได้พรากท่านแล้วโอ้มุอาซฺ แล้วที่มนุษย์ต้องถลำหน้าหรือจมูกในไฟนรกมิใช่เพราะผลจากลิ้นของพวกเขาดอกหรือ?”

มิได้ปฏิบัติกับเขาเสมือนกับที่ท่านปฏิบัติกับบุคคลก่อนๆ ที่ยกตัวอย่างมา กล่าวคือท่านดึงเอาและโยนทิ้งลงบนพื้นดิน และเมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เดินจากไป ก็มีคนบอกแก่ชายคนนั้นว่า “ท่านเอาแหวานนั้นกลับมาสิ เผื่อท่านจะได้เอาประโยชน์จากมัน” แต่เขาตอบกลับไปว่า: “ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ฉันไม่มีวันหยิบแหวนที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้โยนทิ้งแล้ว” อัลลอฮุอักบัรฺ นี้คือการปฏิบัติตามที่ยิ่งใหญ่ของบรรดาเศาะหาบะฮฺขออัลลอฮฺทรงพึงพอพระทัยต่อพวกเขาด้วยเถิด

ที่สำคัญ นักดาอีย์ต้องเผยแพร่อย่างมีหิกมะฮฺ คนไม่รู้ย่อมไม่เหมือนกับคนที่รู้ คนที่ดื้อดึงย่อมไม่เหมือนกับคนที่น้อมรับ ทุกๆ สภานภาพย่อมมีวิธีการของมันโดยเฉพาะ

เสบียงที่สี่ : จรรยามารยาทที่ดีงาม

นักดาอีย์ต้องเผยความรู้ของเขาให้ปรากฏทั้งในหลักความเชื่อ การอิบาดะฮฺ อิริยาบถและในทุกๆ การเคลื่อนไหวของเขา กระทั่งสามารถแสดงถึงบทบาทของนักดาอีย์สู่อัลลอฮฺ และหากมิเช่นนั้นแล้ว การดะอฺวะฮฺของเขาก็จะประสบกับความล้มเหลวหรือถ้าหากประสบความสำเร็จก็ไม่มาก

นักดาอีย์จำเป็นต้องประพฤติปฏิบัติตามที่เขาได้เรียกร้องเชิญชวนจากการอิบาดะฮฺ การปฏิสัมพันธ์ จรรยามารยาท ทั้งนี้ก็เพราะว่าการดะอฺวะฮฺของเขาจะได้เป็นที่ถูกตอบรับและเพื่อมิให้เขาเป็นหนึ่งในบุคคลแรกๆ ที่ถูกไฟนรกเผาไหม้

โอ้พี่น้องทั้งหลาย!

เมื่อเราย้อนกลับมาดูสภาพของเรา เราจะพบว่า ในความเป็นจริงนั้นเราได้เชิญชวนเรียกร้องสู่สิ่งหนึ่งแต่เรามิได้ยืนหยัดบนสิ่งนั้นเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือข้อบกพร่องอันใหญ่หลวง นอกเสียจากว่าจะมีการใช้ดุลยพินิจแล้วว่าการละทิ้งในบางเรื่องที่เชิญชวนเรียกร้องนั้นดีกว่า เพราะในทุกๆ สภาพการณ์หนึ่ง ย่อมมีวิธีการหนึ่ง บางทีสิ่งที่ดีกว่าอาจจะเป็นสิ่งที่ดีน้อยกว่าในบางกรณี เพราะมีบางอย่างที่ทำให้สิ่งที่ดีน้อยกว่ามีน้ำหนักมากกว่า ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าบางทีท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เชิญชวนเรียกร้องสู่บางอย่าง แต่ท่านกลับหมกมุ่นอยู่กับอย่างอื่นที่สำคัญกว่า และบางทีท่านถือศีลอดกระทั่งถูกกล่าวว่าท่านไม่ละศีลอดเลย และบางทีท่านก็ไม่ถือศีลอด กระทั่งถูกกล่าวว่าท่านไม่ถือศีลอดอีกเลย

โอ้พี่น้องทั้งหลาย!

ฉันหวังและประสงค์ที่จะให้นักดาอีย์ทุกๆ คนมีจรรยามารยาทอันดีงามที่เหมาะสมกับการเป็นนักดาอีย์ กระทั่งเขาเป็นนักดาอีย์ที่แท้จริงและคำพูดของเขาเป็นที่ยอมรับได้มากที่สุด

เสบียงที่ห้า : เข้าหาผู้คน

นักดาอีย์ต้องทำลายกำแพงที่ขวางกั้นระหว่างเขาและผู้คน เพราะมีพี่น้องนักดาอีย์ของเราหลายต่อหลายคนเมื่อเห็นกลุ่มชนหนึ่งงมงายอยู่กับความไม่ถูกต้อง และด้วยความเกลียดชังกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้นๆ ถึงกับทำให้เขาไม่ไปมาหาสู่และตักเตือนพวกเขาเหล่านั้น และนี่คือสิ่งที่ผิด และไม่ได้เป็นหลัก "หิกมะฮฺ" (วิทยปัญญา) แต่ประการใด แต่หิกมะฮฺคือการเข้าไปหา เชิญชวน เผยแพร่ ตัรฺฆีบ(ปลุกใจหรือแจ้งข่าวที่ดีสำหรับผู้ที่ปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮฺ) และตัรฺฮีบ (เตือนสำทับหรือแจ้งข่าวร้ายสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์) และจงอย่าพูดว่า "เขาเหล่านั้นทำไม่ดี ฉันไม่อาจร่วมเดินกับเขาได้"

โอ้นักดาอีย์!

เมื่อท่านไม่เดินไปหาพวกเขาเพื่อทำการดะอฺวะฮฺสู่อัลลอฮฺ แล้วใครเล่าที่จะดะอฺวะฮฺพวกเขา ? ผู้ที่มีลักษณะเฉกเช่นเดียวกับพวกเขากระนั้นหรือที่จะดะอฺวะฮฺพวกเขา? หรือผู้ที่ไม่รู้ ผู้ที่อวิชชา? ไม่อย่างแน่นอนด้วยประการทั้งปวง ฉะนั้นแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่นักดาอีย์ต้องอดทน และนี่คือการอดทนที่เราได้บอกไปแล้วก่อนหน้านี้ นั่นคือการอดทนต่อตัวเอง บังคับและทำลายกำแพงระหว่างเขากับผู้คน กระทั่งสามารถส่งสาส์นแห่งการดะอฺวะฮฺไปยังผู้ที่จำเป็นและต้องการมัน ส่วนการตัดขาดนั้นมันขัดแย้งกับแนวทางของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ได้ปฏิบัติไว้เป็นแบบอย่าง และท่านนบีนั้นดังที่ทราบกันว่าในชุมนุมที่มินา(ช่วงหัจญ์)ท่านจะไปหาพวกมุชริกีนถึงที่พำนักของพวกเขาและเชิญชวนพวกเขาสู่อัลลอฮฺ ดังที่มีรายงานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งท่านได้กล่าวแก่พวกเขาเหล่านั้นว่า:

«ألا أحد يحملني حتى أبلغ كلام ربي فإن قريشاً منعتني أن أبلغ كلام ربي»

> “จะมีใครสักคนไหมที่ช่วยเหลือฉัน กระทั่งฉันสามารถเผยแพร่ถ้อยคำของพระผู้อภิบาลของฉัน เพราะแท้จริง ชาวกุร็อยชฺได้ขัดขวางมิให้ฉันเผยแพร่ถ้อยคำของพระผู้อภิบาลของฉัน”

และหากนี่คือแนวทางของนบีของเรา อิมามของเรา และแบบอย่างของเรา ท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ดังนั้นจำเป็นสำหรับเราที่จักต้องปฏิบัติตามให้เหมือนกับท่านในการดะอฺวะฮฺสู่อัลลอฮฺ

เสบียงที่หก : ยอมรับความเห็นต่าง

นักดาอีย์ต้องใจกว้างต่อผู้ที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าผู้ที่มีความคิดเห็นค้านกับเขามีเจตนาที่ดีและบริสุทธิ์ และเขาก็ไม่ได้เห็นค้านนอกจากด้วยเพราะตามมูลหลักฐานที่เขามี ดังนั้นแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความสุภาพในประเด็นดังกล่าวและไม่นำมาเป็นสาเหตุของความเป็นศัตรูและบาดหมางกัน นอกเสียจากว่าผู้ที่เห็นค้านมีความเย่อหยิ่งและไม่ยอมรับสัจธรรมถึงแม้ว่ามันจะประจักษ์ขึ้นมาแล้วก็ตาม แต่กลับดื้อดึงอยู่กับความไม่

ถูกต้อง เช่นนี้แล้วก็ให้ปฏิบัติตามที่เขาควรจะได้รับ ด้วยการหนีออกห่างจากตัวเขาและตักเตือนผู้คนให้ระแวดระวังจากเขา เพราะความเป็นศัตรูได้ก่อเกิดขึ้นในตัวเขาแล้ว เนื่องจากสัจธรรมได้ปรากฏแต่เขากลับไม่ยอมปฏิบัติตาม

ยังมีประเด็นปัญหาข้อปลีกย่อย(มะสาอิล ฟัรฺอิยฺยะฮฺ)ต่างๆ ที่บรรดาอุละมาอ์ต่างมีทัศนะที่แตกต่างกัน ซึ่งที่จริงแล้ว มันเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺได้ให้ความสะดวกแก่ปวงบ่าวของพระองค์ – ปัญหาข้อปลีกย่อย ณ ที่นี้ฉันหมายถึงที่ไม่ได้เป็นปัญหามูลฐาน (อุศูล) ที่ผู้ที่เห็นค้านถึงขั้นตกเป็นกาฟิรฺ- และนี่คือสิ่งที่อัลลอฮฺได้เปิดกว้างแก่ปวงป่าวของพระองค์ และทรงทำให้ความผิดพลาดในประเด็นเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เปิดกว้าง

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

« إِذَا حَكَمَ الْحَاكِمُ فَاجْتَهَدَ ثُمَّ أَصَابَ فَلَهُ أَجْرَانِ ، وَإِذَا حَكَمَ فَاجْتَهَدَ ثُمَّ أَخْطَأَ فَلَهُ أَجْرٌ »

ความว่า: เมื่อผู้ตัดสินทำการตัดสินและเขาได้วินิจฉัยอย่างเต็มความสามารถ แล้วเขาก็ตัดสินถูกต้องเขาจะได้รับสองผลบุญ และเมื่อเขาตัดสินและได้วินิจฉัยอย่างเต็มความสามารถ แล้วเขาก็ตัดสินผิดเขาจะได้รับเพียงผลบุญเดียว[36]

ดังนั้นผู้ที่วินิจฉัย (มุจญ์ตะฮิด) เขาจะไม่หลุดออกจากกรอบของผลบุญ ไม่สองผลบุญก็หนึ่งผลบุญ สองผลบุญเมื่อเขาวินิจฉัยถูกและหนึ่งผลบุญเมื่อเขาวินิจฉัยผิด และเมื่อท่านไม่อยากให้คนอื่นเห็นต่างกับท่าน คนอื่นก็เฉกเช่นเดียวกัน เขาก็ไม่อยากให้ใครเห็นต่างกับเขา ดังที่ท่านประสงค์อยากให้คนอื่นยึดเอาคำพูดของท่าน คนที่เห็นต่างกับท่านก็ประสงค์เช่นนั้นเหมือนกัน ดังนั้น ข้อชี้ขาดเมื่อมีความเห็นขัดแย้งกันนั้นก็คือดังที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ وَمَا ٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِيهِ مِن شَيۡءٖ فَحُكۡمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۚ ١٠ ﴾

ความว่า: และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้นการชี้ขาดตัดสินย่อมกลับไปหาอัลลอฮฺ[37]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿ فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا ٥٩ ﴾

ความว่า : แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮฺ และเราะสูลุลลอฮฺสูล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺแต่วันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นการกลับไปที่สวยงามยิ่ง[38]

---

[36] อัล-บุคอรีย์ หะดีษลำดับที่ 7352,และมุสลิม หะดีษลำดับที่ 4584

[37] อัช-ชูรอ : 10

[38] อันนิสาอฺ : 59

ฉะนั้น จำเป็นสำหรับทุกๆ คนที่มีความเห็นขัดแย้งกันที่จะต้องกลับไปสู่สองหลัก นั่นก็คือคัมภีร์ของอัลลอฮฺและคำสอนของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ศาสนทูตของพระองค์ และไม่เป็นที่อนุญาตที่จะให้ใครเห็นค้านกับพระดำรัสของอัลลอฮฺและวจนะของศาสนทูตของพระองค์ด้วยการใช้คำพูดของมนุษย์อื่นไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

ดังนั้น เมื่อสัจธรรมเป็นที่ปรากฏแล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องละทิ้งคำพูดของคนที่เห็นค้านเหมือนกับทิ้งของให้ชนกำแพง และไม่เหลียวมองมันถึงแม้ว่าเขาจะมีฐานะทางความรู้และศาสนาสูงส่งแค่ไหนก็ตามที เพราะมนุษย์ย่อมมีผิดมีพลาด แต่พระดำรัสของอัลลอฮฺและวจนะของเราะสูลุลลอฮฺนั้นไม่มีผิดพลาด

และสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกเสียใจอย่างมากก็คือ การที่ได้ยินว่าคนบางกลุ่มที่มุมานะและเอาจริงเอาจังในการศึกษาหาความรู้ แต่พบว่าพวกเขากลับแบ่งแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย ทุกๆ กลุ่มมีชื่อเฉพาะหรือมีคุณลักษณะเฉพาะ ในความเป็นจริงแล้วนี่เป็นสิ่งที่ผิดพลาด เพราะแท้จริงศาสนาของอัลลอฮฺนั้นหนึ่งเดียว และประชาชาติอิสลามก็หนึ่งเดียว

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿ وَإِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَأَنَا۠ رَبُّكُمۡ فَٱتَّقُونِ ٥٢ ﴾

ความว่า: แท้จริงนี่คือประชาชาติของพวกเจ้า เป็นประชาชาติเดียวกัน และข้าคือพระเจ้าของพวกเจ้า ฉะนั้นพวกเจ้าจงยำเกรงต่อข้า[39]

และพระองค์ สุบหานะฮุวะตะอาลา ได้ตรัสถึงนบีของพระองค์ว่า

﴿ إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمۡ وَكَانُواْ شِيَعٗا لَّسۡتَ مِنۡهُمۡ فِي شَيۡءٍۚ إِنَّمَآ أَمۡرُهُمۡ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ١٥٩ ﴾

ความว่า : แท้จริงบรรดาผู้ที่แบ่งแยกศาสนาของพวกเขา และพวกเขาได้กลายเป็นนิกายต่างๆ นั้น เจ้า(มุหัมมัด)หาใช่อยู่ในหมู่พวกเขาแต่อย่างใดไม่ แท้จริง เรื่องราวของพวกเขานั้นย่อมกลับไปสู่อัลลอฮฺ แล้วพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน[40]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿ ۞ شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحٗا وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ وَمَا وَصَّيۡنَا بِهِۦٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓۖ أَنۡ أَقِيمُواْ ٱلدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُواْ فِيهِۚ ١٣ ﴾

ความว่า : พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่นูหฺ และที่เราได้ประทานวิวรณ์แก่เจ้าก็เช่นเดียวกับที่เราได้

---

[39] อัลมุอ์มินูน : 52

[40] อัลอันอาม : 159

บัญชาแก่อิบรอฮีม มูซา และอีซา ว่าพวกเจ้าจงดำรงศาสนาไว้ให้มั่งคงและอย่าแตกแยกกันในเรื่องศาสนา[41]

ดังนั้น เมื่อนี่คือการชี้แนะของอัลลอฮฺแก่เรา ก็จำเป็นที่เราจะต้องยึดเอาคำชี้แนะนี้ และพวกเราต้องรวมเป็นหนึ่งบนหลักการค้นคว้าศึกษา และวิภาษกันเพื่อการปรับปรุงแก้ไข มิใช่เพื่อการตำหนิดูแคลน แท้จริงใครก็ตามที่โต้เถียงคนอื่นโดยมีเจตนาเพื่อต้องการหาชัยชนะให้แก่ทัศนะของตนและดูถูกดูแคลนทัศนะของคนอื่น หรือเพื่อต้องการเพียงแค่การติเตียนโดยไม่มีเจตนาเพื่อการปรับปรุงแก้ไขเลย โดยทั่วไปแล้วเขาจะหลุดออกจากความโปรดปรานของอัลลอฮฺและเราะสูลของพระองค์ จึงจำเป็นสำหรับเราที่จะต้องเป็นประชาติเดียวกัน

แต่ทั้งนี้ ฉันก็มิได้จะกล่าวว่าทุกคนไม่มีใครผิด ทุกๆ คนย่อมมีผิดมีถูก แต่เรากำลังพูดถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด

ซึ่งที่จริงแล้ว มันมิใช่แนวทางการปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดเลย ที่เราจะพูดลับหลังและติติงเขา แต่ทว่าแนวทางการแก้ไขคือ การที่ต้องเข้าไปหาเขาและเสวนากัน และเมื่อเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเขายังคงดื้อดึงอยู่กับความดันทุรังของเขาและกับความจอมปลอมของเขา เมื่อถึงครานั้นเราก็มีข้ออ้างและสิทธิ ซึ่งจำเป็นด้วยซ้ำที่เราจะต้องแจกแจงอธิบายถึงความผิดพลาดของเขา และต้องบอกให้คนอื่นๆ ได้ระแวดระวังจากความผิดพลาดดังกล่าวของเขาด้วย และด้วยวิธีการนี้เรื่องทั้งปวงก็จะดีขึ้น ส่วนการแตกแยกแบ่งเป็นพรรคเป็นพวกนั้นไม่มีใครที่อยากให้เกิดขึ้นนอกจากผู้ที่เป็นอริต่ออิสลามและบรรดามุสลิมเท่านั้น

โอ้อัลลอฮฺ ฉันขอให้พระองค์ทรงรวบรวมหัวใจของพวกเราสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์ และโปรดให้พวกเราเป็นผู้ที่ตัดสินด้วยด้วยบัญญัติของอัลลอฮฺและเราะสูลของพระองค์ และโปรดให้การเจตนาของเราบริสุทธิ์เพื่อพระองค์ และโปรดแจกแจงในสิ่งที่ซ่อนเร้นในบทบัญญัติของพระองค์ให้แก่เรา แท้จริง พระองค์ทรงมีพระทัยที่กว้างและทรงเอื้อเฟื้อยิ่ง

والحمد لله رب العالمين وصلى وسلم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين.

[41] อัชชูรอ : 13